

Hồi 34

Thiên Lộc Các Thường Luân Làm Chủ

Thường Luân rời Lạc Hoa Viên. Y vừa rời khỏi phạm vi Lạc Hoa Viên thì chạm mặt với Mạc Tả Quân.

Mạc Tả Quân vừa gặp mặt Thường Luân, mặt đã hớn hở:

- Thường công tử, Mạc mỗ đi tìm công tử khắp nơi.
- Mạc thị vệ tìm tại hạ có chuyện gì?
- Ý Lan quán chủ muốn gặp Thường công tử.
- Gặp ta. Ý Lan tiểu thư muốn gặp tại vì chuyện bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ cho cô ấy chứ gì?

Mạc Tả Quân gật đầu:

- Có lẽ như vậy.

Thường Luân nghiêm mặt, khắt khe nói:

- Tại hạ đã hứa với Ý Lan ắt tại hạ sẽ làm, nhưng không phải lúc này.

Thường Luân vừa dứt lời thì Ý Lan từ sau lưng gã cất tiếng nói:

- Sao lại không phải lúc này?

Thường Luân quay lại nhìn nàng:

- Ý Lan tiểu thư đến thật là bất ngờ.

Ý Lan nhìn Thường Luân hừ nhạt:

- Công tử bất ngờ, hay vì lời nói vừa nãy của công tử khiến Ý Lan bất ngờ.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Thường công tử ngại chạm mặt với Vũ Văn Tiểu Vĩ rồi à?

Thường Luân sa sầm mặt:

- Tại hạ không phải hạng tham sanh sợ chết. Đại trượng phu đã hứa thì phải làm. Nếu Ý Lan tiểu thư muốn Thường Luân bắt Tiểu Vi ngay bây giờ, nếu có Tiểu Vi ở đây tại hạ sẽ bắt gả giao cho tiểu thư, nhưng rất tiếc...

- Khẩu khí kiêu căng, nhưng không biết Thường công tử sẽ làm gì được gã chứ?

- Tiểu thư không tin vào tại hạ?

- Ý Lan đã một lần chứng kiến.

- Thời gian không dừng lại và Thường Luân cũng không phải là Thường Luân của thuở trước.

- Công tử nói vậy có ý gì?

Thường Luân mỉm cười:

- Trong cõi nhân thế này có hai hạng người. Một hạng người sinh ra để làm chủ nhân của những người khác, hạng người thứ hai sinh ra để phục tùng mà thôi.

- Vậy Thường công tử thuộc hạng người thứ hai hay hạng người thứ nhất.

- Ai cũng có thể nói, nhưng chưa chắc đã hành động được.

Thường Luân nheo mày nhìn thẳng vào đáy mắt Ý Lan:

- Tiểu thư có thích chứng kiến tại hạ chứng minh mình là hạng người thứ nhất không?

Ý Lan gật đầu:

- Nếu được thấy tận mắt, tất nhiên Ý Lan phải thích quá đi chứ.

Thường Luân gật đầu, nhìn Mạc Tả Quân:

- Tại hạ phiền Mạc thị vệ.

Mạc Tả Quân lộ mặt ngạc nhiên:

- Thường công tử đâu có phiền gì Mạc mỗ.

Ý Lan lắc đầu:

- Mạc thị vệ không hiểu ý Thường công tử, người muốn ông lui bước đấy mà.

Thường Luân mỉm cười:

- Ý Lan quận chúa rất thông hiểu ý của tại hạ.

Mạc Tả Quân lưỡng lự.

Ỗ Lan khoát tay:

- Mạc thị vệ có thể đi được rồi.
- Nhưng còn quận chúa.
- Ta đã có Thường công tử.

Ỗ Lan nhìn lại Thường Luân:

- Ỗ Lan nói có đúng không?
- Điều đó rồi sẽ được Thường Luân chứng minh cho Ỗ Lan tiểu thư biết.

Mạc Tả Quân không còn gì để nói. Lão họ Mạc ôm quyền xá Thường Luân và Ỗ Lan:

- Mạc mỗ kiêu từ. Nếu có chuyện gì công tử khó xử, hay gặp cường địch, Mạc mỗ sẽ hỗ trợ.

Thường Luân ôn tồn đáp trả:

- Tại hạ ghi nhận thịnh tâm của Mạc thị vệ.

Mạc Tả Quân nghe Thường Luân nói, vui vẻ đáp lời:

- Không có gì, không có gì.

Y xá Ỗ Lan:

- Quận chúa bảo trọng!

Mạc Tả Quân bỏ đi rồi. Ỗ Lan mới nói với Thường Luân:

- Giờ đến lượt Thường công tử chứng minh lời mình nói.
- Quận chúa thích như vậy à?
- Ỗ Lan muốn thấy.

Thường Luân mỉm cười rồi nói:

- Tiểu thư sẽ thấy Thường Luân được sinh ra chỉ để là chủ nhân của thiên hạ.

Thường Luân nhướng mày:

- Tại hạ thỉnh tiểu thư đến Thiên Lộc Các.
- Đi đến đâu Ỗ Lan cũng đi cả.
- Quận chúa đúng là một người cương nghị.

Hai người cùng nhau đi đến Thiên Lộc Các. Trên đường đi, Thường Luân lúc nào cũng định nhìn về phía trước, thần sắc của gã trông thật nghiêm, trông mà ngỡ y mắc phải chứng bệnh lãnh cảm.

Thiên Lộc Các là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, tọa lạc trên một khu đất rộng mười mẫu. Khu đất mà tòa lầu Thiên Lộc Các được dựng lên trước đây từng có tiếng khắp vùng Ngọc Long Địa, trước có Ngũ Hành hùng vĩ xa xa, khắc nên một bức tranh non xanh khiến ai nhìn cũng cảm thấy mình nhỏ bé trước thiên nhiên nhưng có thể phóng tầm mắt nhìn sơn hà cấm tú, phía sau là dòng Dương Tử, khi giận dữ thì nổi sóng sùng sục khi êm ả thì chẳng khác nào mái tóc của giai nhân.

Nếu với phong cảnh cấm lệ vây quanh tòa Thiên Lộc Các với những kiến trúc trang nhã đã khiến nó có danh là "Thiên hạ đệ nhất lầu". Cũng chính bởi cái danh thom đó mà đã có bao người so sánh Thiên Lộc Các với Đằng Vân Lầu. Mà cũng đúng thôi, bởi nơi đây một thời Vương Mãn đã tận tâm viết cuốn binh thư để sau này trở thành bá vương. Cũng chính bởi cái danh và cái thần nguy nga tráng lệ mà đâu phải ai muốn vào Thiên Lộc Các cũng được. Người được bước chân vào Thiên Lộc Các phải là những kẻ thành danh của Trung Nguyên.

Để được bước lên những bậc tam cấp vào Thiên Lộc Các, nếu là người ngoài giang hồ phải là chưởng môn nhân, hoặc bậc đại hiệp, còn thường nhân thì hẳn phải là bậc đại gia, đại phú mà so sánh với Kim Lăng phủ.

Trở lại Thường Luân và Ý Lan, khi hai người đến trước tòa Thiên Lộc Các đó thì Ý Lan lưỡng lự không bước vào.

Thường Luân nheo mày quay lại nhìn nàng:

- Tiểu thư không có nhã hứng vào tòa lầu này à?

- Ý Lan rất thích vào. Với Ý Lan thì đây cũng chỉ là một tòa lầu bình thường thôi nhưng...

- Nhưng sao?

- Với công tử...

Thường Luân chỉ vào ngực mình:

- Với tại hạ?

Ý Lan gật đầu chỉ tấm liễn treo trước cửa tòa chính sảnh với những mái vòm sơn son thiếp vàng.

- Thường công tử hãy đọc bài thơ trên tấm liễn thì biết vì sao Ý Lan lo.

Thường Luân lẩm nhẩm đọc:

Thiên Lộc Các đất Ngọc Long

Cửa đóng then cài với hạ nhân

Đỉnh thiên lập địa trong thiên hạ

Đứng trên lầu các ngắm sơn hà

Thường Luân đọc xong bài phú đó gật đầu:

- Bài phú hay, và cũng rất đúng với ý của tại hạ. Tòa lầu Thiên Lộc Các nguy nga tráng lệ này chỉ dành cho những kẻ đỉnh thiên lập địa trong thiên hạ mà thôi.

Thường Luân mỉm cười nói với Ý Lan:

- Chúng ra vào chứ.
 - Trước khi vào Thiên Lộc Các, Ý Lan muốn hỏi công tử.
 - Tiểu thư muốn hỏi gì?
 - Đọc xong bài phú đó rồi Thường công tử có nghĩ mình là kẻ đỉnh thiên lập địa không?
 - Tại hạ đã nói rồi, ai cũng có thể nói được nhưng chưa hẳn đã làm được, mời tiểu thư.
- Nghe giọng cương quyết của Thường Luân, Ý Lan gật đầu:
- Để xem Thường công tử hành động như thế nào?
 - Thường Luân hôm nay chứ không phải là ngày hôm qua.

Thường Luân vừa nói vừa thông dong tiến qua cổng tam quan. Một cánh cổng với những đường nét khắc họa vô cùng tinh tế bốn con vật thiêng "Long, Lân, Quy, Phụng". Ý Lan bám sát sau Thường Luân thỉnh thoảng lại nhoẻn miệng cười.

Từ trong Thiên Lộc Các, hai gã đại hán lực lưỡng vận giáp y, đầu đội kim mào bước ra. Hai người đó cùng trở khinh công thượng thặng, chân như lướt trên những viên cuội mà tiến về phía Thường Luân và Ý Lan.

Từ tòa chính sảnh đến chỗ Thường Luân non ba mươi trượng, thế mà chỉ trong hai lần chớp mắt hai gã đại hán đã đến đứng đối mặt với Thường Luân.

Cả hai nhận ngay ra Thường Luân.

Mặc dù nhận ra Thường Luân là đệ tử của Phong Tình Cổ Thi nhưng hai gã đại hán vẫn làm mặt nạ.

Người đứng bên phải nói:

- Các hạ biết hai chúng tôi là ai chứ?

Thường Luân gật đầu:

- Nhị vị chính là hộ pháp đàn Thiên Lộc Các.

Cả hai gã đại hán cùng gật đầu:

- Các hạ biết chúng tôi thì ắt biết quy củ của Thiên Lộc Các này.

Gã đứng bên phải chỉ ra cổng tam quan.

- Tất cả những đệ tử của Phong Tinh Cổ Thi chỉ có thể đứng ở ngoài kia. Thiên Lộc Các chỉ tiếp Phong Tinh Cổ Thi mà thôi.

Gã liếc Ý Lan rồi quay lại người đứng bên cạnh, tủm tủm cười.

- Bằng huynh nghe Dư đệ nói có đúng không?

Gã tên Bằng gật đầu:

- Dư lão đệ giữ luật rất nghiêm và cũng rất đúng.

Ý nhìn lại Thường Luân:

- Chỗ của ngươi ngoài kia kìa.

Thường Luân vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên đến lạnh lùng, trong khi Ý Lan thì thẹn cho gã.

Nàng lí nhí nói:

- Thôi, chúng ta trở ra ngoài đi. Chỗ này không phải của Thường công tử rồi.

Gã họ Dư nói:

- Cô nương này nói đúng đó, ngươi nên quay trở ra kẻo hối không kịp đó.

Thường Luân mỉm cười, ôn nhu hỏi hai gã hộ pháp Thiên Lộc Các:

- Nhị vị cản đường Thường mỗ?

- Hạng hạ nhân thì không thể vào đây được.

Lời gã tên Bằng vừa dứt thì Thường Luân cũng phát động chưởng pháp Hải Nộ Cuồng Phong. Lần đầu tiên Thường Luân thi triển tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vừa tiếp thụ được của Phong Tinh Cổ Thi.

Đất dưới chân Thường Luân phồng to lên cùng lúc hai đạo xoáy kinh vỗ thẳng vào chấn tâm hai gã hộ đàn Thiên Lộc Các.

- Bình.

Hai gã hộ đàn chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn băng lên cao, quay vút rồi rớt xuống.

- Bịch.

Rớt xuống đất, ngũ quan của hai gã hộ pháp rỉ máu, nằm bất động, hồn lìa khỏi xác.

Ỗ Lan giật mình bởi không ngờ chỉ trong thời gian rất ngắn mà nội lực Thường Luân tăng tiến khủng khiếp như vậy, cứ như vừa lột xác hóa thân.

- Ỗ Lan còn thú vào Thiên Lộc Các không?

- Thường công tử vào thì tôi sẽ vào.

- Được.

Thường Luân cúi xuống hốt lấy một nhúm sỏi rồi mới thông dong tiến về phía Thiên Lộc Các. Thấy Thường Luân bốc sỏi, Ỗ Lan ngạc nhiên hỏi:

- Công tử nhặt những viên sỏi đó để làm gì?

- Để chứng minh cho Ỗ Lan tiểu thư biết Thường Luân là chủ nhân của tòa Thiên Lộc Các.

Mặc dù nghe tiếng chuông kinh vang động bên ngoài nhưng những khách nhân trong tòa Thiên Lộc Các không ai để tâm đến. Bởi họ là những kẻ thường lui đến đây, biết rành giới luật của Thiên Lộc Các nên suy tưởng vừa rồi nhị vị hộ đàn vừa đuổi một kẻ hạ nhân không đáng được bước qua cánh cổng tam quan.

Khi Thường Luân bước vào gian chính sảnh, tất cả mọi người đồng loạt đứng bật dậy. Có người nheo mắt nhìn Thường Luân rồi chặc lưỡi nói:

- Ấy... Thiên Lộc Các đã bỏ hết giới luật rồi sao mà để cho tên nô bộc của Phong Tinh Cổ Thi bước vào đây. Hừ... Ta thật hổ thẹn quá.

Nghe giọng nói kiêu căng và khinh miệt đó, Thường Luân liền bước ngay đến đứng đối mặt với gã đại hán vận gấm y thêu kim tuyến.

- Huynh đài đây là Tùng Lang, tổng tiều đầu của Giang Đông tiều cục.

Tùng Lang nhướng mày:

- Người nhận ra ta thế thì sao còn chưa hành đại lễ rồi cút xéo khỏi Thiên Lộc Các.

- Tại hạ nghe tiếng Tùng Lang tổng tiêu đầu từ lâu rồi, và còn nghe người có sức chịu đựng không ai bì kịp. Hôm nay Thường mỗi muốn thỉnh giáo sức chịu đựng của Tùng các hạ.

Thường Luân dứt lời chờ cho Tùng Lang vừa toan mở miệng nói cách không búng chỉ phóng viên sỏi vào miệng gã.

- Cốp.

Tùng Lang trợn mắt thốt lớn:

- Ui cha.

Sau tiếng thốt đó y phun luôn ra ngoài một lúc bốn chiếc răng cửa cùng với viên sỏi.

Thường Luân lắc đầu:

- Tùng Lang tổng tiêu đầu có tiếng nhưng không có miếng. Sức chịu đựng của các hạ kém quá.

Tùng Lang rít lên the thé:

- Cầu tử, người đáng chết!

Tùng Lang vừa rít vừa dựng song chưởng tổng thẳng vào vùng thượng đẳng của Thường Luân. Thế chưởng này của Tùng Lang vận dụng đến mười hai thành công lực, quyết lấy mạng Thường Luân trong chớp mắt để lấy lại sĩ diện.

Chưởng pháp của Tùng Lang vừa thành hình thì đã bị Thường Luân dụng trào thộp lấy hổ khẩu rồi. Thường Luân bắt hổ khẩu quá dễ dàng, cứ như gã chẳng hề tốn một chút lực đạo nào.

Thường Luân nghiêm mặt:

- Có những kẻ sinh ra trên cõi trần gian này chỉ biết rong dặng làm trò cười cho người khác mà thôi.

Thường Luân vừa nói vừa bóp chặt lấy hổ khẩu của Tùng Lang.

- Rắc... rắc... rắc...

Tùng Lang biến sắc, rú lên thảm thiết. Mặt tổng tiêu đầu Tùng Lang mồ hôi xuất hạn đầm đề.

Lão rống lên như bò rống.

Khi Thường Luân buông hổ khẩu Tùng Lang thì gã đã tàn phế hai tay rồi.

Thường Luân mỉm cười nhìn Tùng Lang, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ thì ai là kẻ cắt xẻo khỏi Thiên Lộc Các?

Tùng Lang lấp bắp nói:

- Chính tại hạ phải rời khỏi đây.

Thường Luân gật đầu:

- Tổng tiêu đầu mới nhận ra điều đó hả?

Thường Luân chỉ viên cuội:

- Tổng tiêu đầu hãy cắn viên sỏi đó rồi bỏ ra.

- Ta... ơ...

Thường Luân cau mày.

Tùng Lang lắc đầu.

Thường Luân hỏi:

- Tùng Lang tổng tiêu đầu không muốn bỏ?

- Dù sao Tùng mỗ cũng là tổng tiêu đầu của Giang Đông tiêu cục.

Lời vừa dứt trên cửa miệng Tùng Lang thì Thường Luân đã nện thẳng vào Đan Điền Tùng Lang một đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong.

- Âm.

Hứng trọn đạo chuông kinh Hải Nộ Cuồng Phong, thân ảnh Tùng Lang như một cánh diều đứt dây bị lốc dữ dội cuốn ra ngoài Thiên Lộc Các.

- Uych.

Tất cả mọi người đều biến sắc hãi hùng bởi không ngờ võ công tên đệ tử của Phong Tinh Cổ Thi, phạm chỉ là những kẻ nô bộc cho lão, thế mà Thường Luân hoàn toàn khác với những tên đệ tử trước đây của lão ma.

Cái chết quá khủng khiếp của tổng tiêu đầu Tùng Lang, một hảo hán đã từng thành danh tại sáu tỉnh Giang Đông khiến ai cũng rung động. Tất cả mọi người bất giác hồi hộp, im lặng chỉ biết đứng nhìn Thường Luân.

Thường Luân nhếch mép nói:

- Trong các vị hảo hán anh hùng có mặt ở đây, ai là người đủ bản lĩnh tống tiễn Thường mỗ ra khỏi Thiên Lộc Các.

- Tất cả mọi người đều im lặng.

- Các vị coi thường Thường mỗ nên không muốn trả lời à?

Thường Luân vừa nói vừa đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người có mặt trong sảnh Thiên Lộc Các. Ánh mắt của y chiếu vào ai, kẻ đó gục mặt.

Thường Luân ngửa mặt cười giòn giã:

- Các vị có mặt tại Thiên Lộc Các này đều là anh hùng hảo hán, nhưng cũng đều là tiểu nhân tham sinh úy tử. Tại hạ rất thông cảm cho các vị, nhưng trên đời này đâu thể có người chỉ có tiếng mà không có miếng.

Thường Luân gằn giọng:

- Ai muốn sống thì hãy ngồi xuống.

Mọi người từ từ ngồi xuống ghế.

Thường Luân gật đầu:

- Các vị đều muốn sống.

Toàn gian chính sảnh im lặng như tờ, thậm chí có người không dám thở mạnh.

Thường Luân bình thân đi đến từng người một. Gã đặt từng viên cuội lên đỉnh đầu mọi người rồi quay lại đứng bên Ý Lan:

- Viên cuội trên đầu các vị là thân mạng của Thường mỗ, các vị phải giữ nó như giữ con người của mình.

Thường Luân quay lại Ý Lan:

- Ý Lan tiểu thư đã chứng kiến?

Ý Lan bặm môi.

Thường Luân ôn tồn nói tiếp:

- Chúng ta lên lầu ngắm sơn hà nhé?

Ý Lan gật đầu.

Hai người thong dong bước qua những kẻ đang ngồi bất động như pho tượng mà tiến về phía cầu thang dẫn lên gian thượng lầu.

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn ngọn Ngũ Hành xa xa. Y buột miệng nói:

- Đẹp quá.

Thường Luân nhìn lại Ý Lan:

- Chúng ta cùng uống rượu với nhau nhé?
- Công tử đang có nhã hứng?
- Rất hứng khởi.

Thường Luân chỉ tay về phía ngọn núi Ngũ Hành:

- Với cảnh đẹp như thế này, sao chúng ta không tận hưởng chứ?

Thường Luân quay lại nhìn Ý Lan:

- Nếu so sánh Thường Luân với Tiểu Vĩ, tiểu thư thấy ai mới đáng là vầng nhật quang trong thiên hạ?

Ý Lan không ngờ Thường Luân đột ngột hỏi câu đó nên tỏ ra lúng túng. Nàng buột miệng trả lời:

- Bên tám lạng, bên nửa cân.

Thường Luân lắc đầu:

- Không có hai vầng nhật quang trong cõi đời này, Tiểu Vĩ không thể bằng Thường Luân được.

- Ở... nhưng mà...

Thường Luân mỉm cười:

- Trong tâm tưởng của tiểu thư chỉ có một Tiểu Vĩ mà thôi. Chính lẽ đó khiến cho Thường Luân thất vọng.

Thường Luân bất ngờ nắm tay Ý Lan:

- Tại sao trong trái tim của tiểu thư không là Thường Luân?

Ý Lan rút tay lại:

- Thường công tử làm Ý Lan sợ.
- Đúng rồi, nàng sợ ta vì Thường Luân chỉ đáng là kẻ nô dịch của Phong Tình Cổ Thi còn Tiểu Vĩ thì là trang hảo hán đại trượng phu.

Thường Luân vừa nói vừa với lấy vò rượu trên kệ. Gã mở nắp rượu tu ừng ực.

Ỗ Lan lắc đầu:

- Công tử đừng uống nữa.

Thường Luân quay lại nhìn nàng:

- Thường Luân muốn uống rượu để quên.
- Ỗ Lan không nghĩ công tử là kẻ nô dịch đâu.
- Nhưng trong tim nàng không có ta.

Thường Luân đặt vò rượu xuống bàn.

- Ỗ Lan hãy nói đi, ta vì nàng hay Tiểu Vĩ vì nàng?

Ỗ Lan bặm môi. Nàng thở ra:

- Đâu ai lý giải được lý lẽ của tình yêu.

Thường Luân lại bung vò rượu tu ừng ực.

Ỗ Lan giật vò rượu lại.

Nàng nhìn Thường Luân:

- Nếu chúng ta không yêu nhau, sao không là huynh muội của nhau chứ? Ỗ Lan sẽ xem Thường Luân như đại ca của mình.

Thường Luân mỉm cười:

- Ỗ Lan không chê huynh là kẻ bất tài sao?
- Bây giờ huynh đã lột xác. Mà huynh có nhận lời đề nghị của muội không?
- Ý của nàng sao ta không nhận được?

Ỗ Lan hứng khối bung cả vò rượu uống một ngụm lớn. Nàng trao vò rượu cho Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười:

- Thường Luân cũng đang thích có người em như nàng.

Gã dốc vò rượu tu một ngụm dài rồi đập xuống bàn, cứ như thế Thường Luân và Ỗ Lan đối ẩm với nhau cho đến lúc Ỗ Lan say khướt.

Nàng nói lý nhí:

- Thường đại ca, muội thích quá. Muội có một bí mật này muốn nói với đại ca.

Thường Luân nắm tay nàng:

- Muội có bí mật gì hãy nói đi. Nếu bí mật đó cần đến đại ca, huynh sẽ giúp muội.

Ỗ Lan nhướn mắt nhìn Thường Luân:

- Sự tuyệt tích của vương phụ.

Thường Luân nheo mày:

- Cha muội mất tích một cách bí mật à?

Ỗ Lan gật đầu:

- Muội nghi ngờ sự mất tích của phụ nhân có liên quan đến vương nữ Khắc Thủy Phượng, nên muội mới thân hành vào Trung nguyên tìm cao thủ trợ lực.

- Muội hy vọng vào Tiểu Vĩ.

Ỗ Lan gật đầu:

- Võ công của Khắc Thủy Phượng vô cùng cao siêu, sắc đẹp lại tuyệt trần mà khi nam nhân diện kiến không thể kiềm lòng được.

- Muội nghi ngờ sự tuyệt tích của vương phụ có bàn tay của Khắc Thủy Phượng.

- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ truy tìm bí mật đó chứ gì?

Ỗ Lan gật đầu:

- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ.

- Không cần nữa, huynh sẽ giúp muội.

Ỗ Lan nhướn mắt:

- Huynh sẽ giúp muội à?

- Muội đừng quên, chúng ta đã kết nghĩa với nhau.

- Muội mừng lắm.

- Võ công của huynh bây giờ có thể sánh ngang với Ma Thần Cát Già, Tích Lịch Bang đảo chủ, Nhiếp Thần Quân.

- Muội may mắn gặp được huynh. Chúng ta cùng uống say nhé.

- Huynh đang hứng khởi tốt cùng.

- Ngày mai chúng ta sẽ cùng về Đại mạc.

Thường Luân bung vò rượu, nhưng không vội uống:

- Mọii không cần đến Tiểu Vĩ nữa à?

- Có... có đại ca rồi.

Thường Luân mỉm cười, dốc vò rượu uống ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bàn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>